

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (neljäs jaosto, viiden tuomarin kokoonpano)

26 päivänä helmikuuta 2026*

Kumoamiskanne – Henkilöstö – EIP:n henkilöstö – Kanteen nostamisen määräaika – EIP:n henkilöstösääntöjen 41a artikla – Määräaikojen laskeminen – Tutkimatta jättäminen

Asiassa T-267/24,

Christofer Edge, kotipaikka Ateena (Kreikka), edustajanaan G. Karampoulia, avocate,

kantajana,

vastaan

Euroopan investointipankki (EIP), asiamiehinään K. Carr ja A. Geppert-Luciani, avustajanaan A. Makri, avocate,

vastaajana,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto, viiden tuomarin kokoonpano),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Papasavvas sekä tuomarit G. De Baere, J. Senningsen, R. Meyer (esittelevä tuomari) ja D. Jocienė,

kirjaaja: V. Di Bucci,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn ja etenkin

- EIP:n unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 22.4.2025 toimittamalla erillisellä asiakirjalla esittämän oikeudenkäyntiväitteen,
- kantajan unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 18.6.2025 toimittamat huomautukset oikeudenkäyntiväitteestä,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: kreikka.

määräyksen

- 1 Kantaja Christofer Edge vaatii SEUT 270 artiklaan ja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 50 a artiklaan perustuvalla kanteellaan yhtäältä kumoamaan 4.10.2023 ja 13.10.2023 tehdyt Euroopan investointipankin (EIP) päätökset, joilla hylätään hänen lastensa koulutuksesta aiheutuvien kulujen korvaamista koskevat hakemukset, ja 6.2.2024 tehdyn EIP:n päätöksen, jolla hylätään näistä päätöksistä tehdyt hallinnolliset valitukset, ja toisaalta velvoittamaan EIP:n maksamaan hänelle 16 400 euroa.

Asian tausta

- 2 Kantaja, joka on kahden lapsen isä, otettiin 22.11.2021 tehdyllä määräaikaaisella sopimuksella EIP:n palvelukseen sopimussuhteiseksi toimihenkilöksi.
- 3 Hän haki koulutuslisää, jolla oli tarkoitus kattaa hänen vanhemman tyttärensä koulutuksesta aiheutuvat kulut vuodelta 2023/2024. EIP hylkäsi tämän hakemuksen 4.10.2023 tehdyllä päätöksellä. Kantaja teki 9.10.2023 tästä päätöksestä hallinnollisen valituksen.
- 4 EIP päätti 13.10.2023 periä takaisin kantajan tyttären osalta aiemmin maksetun koulutuslisän. Kantaja teki 28.11.2023 tästä päätöksestä hallinnollisen valituksen.
- 5 EIP tutki 6.2.2024 tehdyssä päätöksessä kantajan molemmat hallinnolliset valitukset yhdessä ja hylkäsi ne.
- 6 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 17.5.2024 toimittamallaan kannekirjelmällä.

Asianosaisten vaatimukset

- 7 Kantaja vaatii pääosin, että unionin yleinen tuomioistuin
 - kumoaa 4.10.2023, 13.10.2023 ja 6.2.2024 tehdyt EIP:n päätökset
 - velvoittaa EIP:n maksamaan hänen tyttärensä koulutuksesta aiheutuneet kulut, joiden määrä on 16 400 euroa
 - velvoittaa EIP:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 8 EIP vaatii oikeudenkäyntiväitteessään, että unionin yleinen tuomioistuin
 - jättää kanteen tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat
 - velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 9 Kantaja vaatii oikeudenkäyntiväitteestä esittämissään huomautuksissa, että unionin yleinen tuomioistuin
 - hylkää oikeudenkäyntiväitteen

- velvoittaa EIP:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut, vaikka unionin yleinen tuomioistuin hyväksyisi oikeudenkäyntiväitteen.

Oikeudellinen arviointi

- 10 Työjärjestyksensä 130 artiklan 1 ja 7 kohdan mukaan unionin yleinen tuomioistuin voi pääasian käsittelyä aloittamatta ratkaista vastaajan pyynnöstä, onko kanne jätettävä tutkimatta toimivallan puuttumisen vuoksi tai muusta syystä. Koska EIP on nyt käsiteltävässä tapauksessa pyytänyt unionin yleistä tuomioistuinta ratkaisemaan, onko kanne jätettävä tutkimatta, unionin yleinen tuomioistuin, joka katsoo, että sillä on asiakirja-aineiston perusteella riittävät tiedot, päättää ottaa kantaa tähän pyyntöön asian käsittelyä jatkamatta.
- 11 EIP vetoaa oikeudenkäyntiväitteensä tueksi kahteen tutkimatta jättämisen perusteeseen, jotka koskevat
 - työjärjestyksen 56 a artiklan 4 kohtaa
 - EIP:n henkilöstösääntöjen 41a artiklaa ja työjärjestyksen 58 artiklan 1 kohtaa.
- 12 Toisen tutkimatta jättämisen perusteen osalta EIP väittää, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, koska kanne on nostettu määräajan päättymisen jälkeen EIP:n henkilöstösääntöjen 41a artiklan ja työjärjestyksen 58 artiklan 1 kohdan vastaisesti.
- 13 Kantaja väittää, että hänen kanteensa voidaan ottaa tutkittavaksi, koska työjärjestyksen 58 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan päivää, jona riidanalainen päätös annetaan tiedoksi, ei pidä ottaa huomioon määräaikaa laskettaessa.
- 14 EIP:n henkilöstösääntöjen 41a artiklasta ilmenee tältä osin, että EIP:n ja sen henkilöstön jäsenten väliset riidat on saatettava Euroopan unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi kolmen kuukauden kuluessa valituksen hylkäämisestä tehdyn perustellun päätöksen tiedoksi antamisesta.
- 15 On huomautettava, että työjärjestyksen 58 artiklassa säädettyjä määräaikojen laskemista koskevia sääntöjä, joihin asianosaiset ovat vedonneet, sovelletaan ainoastaan perussopimuksissa, Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännössä ja itse työjärjestyksessä tarkoitettuihin oikeudenkäynneissä noudatettaviin määräaikoihin (ks. analogisesti määräys 13.3.1998, *Lonuzzo-Murgante v. parlamentti*, T-247/97, EU:T:1998:55, 35 kohta).
- 16 Koska EIP:n henkilöstösäännöissä ei täsmennetä kyseisten henkilöstösääntöjen 41a artiklassa säädetyn määräajan, joka on ilmaistu kuukausina ja joka alkaa kulua riidanalaisen päätöksen tiedoksi antamisesta, laskentamenetelmää, on sovellettava menetelmää, jolla taataan, että kaikki osapuolet saavat täyden hyödyn määräajasta, riippumatta siitä kellonajasta, jolloin kyseessä oleva toimi on annettu tiedoksi. Sen mukaan on niin, että jos päivinä, viikkoina, kuukausina tai vuosina ilmaistu määräaika lasketaan jonkin tapahtuman toteutumisesta tai toimen suorittamisesta lukien, päivää, jonka aikana tapahtuma toteutuu tai toimi suoritetaan, ei lueta kyseiseen määräaikaan.
- 17 Tämä menetelmä ilmaisee latinalaista ohjetta *dies a quo non computatur in termino*, joka on lukuisissa jäsenvaltioiden oikeusjärjestelmissä tunnustettu oikeussääntö (ks. vastaavasti tuomio 11.11.2004, *Toeters ja Verberk*, C-171/03, EU:C:2004:714, 31 kohta).

- 18 Edellä mainittu menetelmä vastaa määräaikojen laskemisesta tehdyn eurooppalaisen yleissopimuksen, joka on allekirjoitettu Baselissa 16.5.1972, 3 artiklan 1 kappaleeseen sisältyvää sääntöä, jonka mukaan ”päivinä, viikkoina, kuukausina tai vuosina ilmaistu määräaika kuluu tapahtuman toteutumispäivästä (dies a quo) keskiyöllä määräajan päättymispäivään (dies ad quem) keskiyöllä”.
- 19 Edellä 16 kohdassa esitetty menetelmä vastaa myös sääntöä, jota unionin tuomioistuimen ja unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksissä käytetään oikeudenkäynnissä noudatettavien määräaikojen laskemiseen (ks. vastaavasti tuomio 11.11.2004, Toeters ja Verberk, C-171/03, EU:C:2004:714, 35 kohta) ja jota sovelletaan Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 91 artiklan 5 kohdan mukaan henkilöstösääntöjen 91 artiklan nojalla nostettuihin kanteisiin (ks. vastaavasti määräys 13.3.1998, Lonuzzo-Murgante v. parlamentti, T-247/97, EU:T:1998:55, 33 ja 36 kohta).
- 20 Lopuksi kyseinen menetelmä vastaa määräaikoihin, päivämääriin ja määräpäiviin sovellettavista säännöistä 3.6.1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY, Euratom) N:o 1182/71 (EYVL 1971, L 124, s. 1) 3 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa säädettyä sääntöä, jota sovelletaan, jollei toisin säädetä, määräaikojen laskemiseen Euroopan unionin neuvoston ja Euroopan komission toimissa (ks. vastaavasti tuomio 11.11.2004, Toeters ja Verberk, C-171/03, EU:C:2004:714, 33 kohta).
- 21 Edellä 16 kohdassa esitetyn menetelmän mukaisesti on niin, että koska kanne on EIP:n henkilöstösääntöjen 41a artiklan mukaan nostettava Euroopan unionin tuomioistuimissa kolmen kuukauden kuluessa tiedoksi antamisesta, tämä määräaika alkaa kulua tiedoksiantamispäivän päättyessä keskiyöllä ja päättyy kolmen kuukauden määräajan viimeisenä päivänä keskiyöllä. Se päättyy siis sen päivän päättyessä, joka määräajan osoittamana kuukautena vastaa järjestysnumeroltaan sitä päivää, josta määräaika on laskettava, eli tiedoksiantamispäivää (ks. vastaavasti tuomio 15.1.1987, Misset v. neuvosto, 152/85, EU:C:1987:10, 8 kohta ja määräys 17.5.2002, Saksa v. parlamentti ja neuvosto, C-406/01, EU:C:2002:304, 14 kohta).
- 22 Lisäksi on huomautettava, että työjärjestyksen 60 artiklassa vahvistettua sääntöä, jonka mukaan oikeudenkäynnissä noudatettavia määräaikoja pidennetään pitkien etäisyyksien vuoksi kymmenellä päivällä, sovelletaan kaikkiin oikeudenkäynnissä noudatettaviin määräaikoihin, jollei kyseisessä työjärjestyksessä toisin säädetä. Sitä sovelletaan siis myös oikeudenkäynnissä noudatettaviin määräaikoihin, jotka koskevat EIP:n ja sen henkilöstön jäsenten välisiä riitoja, jotka saatetaan Euroopan unionin tuomioistuimen käsiteltäviksi EIP:n henkilöstösääntöjen 41a artiklan nojalla.
- 23 Nyt käsiteltävässä tapauksessa on selvää, että EIP:n päätös hallinnollisten valitusten hylkäämisestä annettiin kantajalle tiedoksi 6.2.2024. EIP:n henkilöstösääntöjen 41a artiklassa säädetty määräaika alkoi siis kulua 6.2. keskiyöllä eli toisin sanoen 7.2.2024 klo 00.00 ja päättyi kolmen kuukauden kuluttua eli 6.5.2024 keskiyöllä. Tätä määräaikaa pidennetään pitkien etäisyyksien vuoksi kymmenellä päivällä työjärjestyksen 60 artiklan mukaisesti. Kantajan oli siis nostettava kanteensa ennen 16.5.2024 keskiyöllä.
- 24 Kantaja vetoaa huomautuksissaan työjärjestyksen 58 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 58 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamiseen yhdessä, mikä johtaa hänen mukaansa siihen, että määräaika päättyi 17.5.2024. Riippumatta siitä, että kantaja nojautuu työjärjestyksen 58 artiklaan, jota ei voida soveltaa nyt käsiteltävässä tapauksessa, tämä kantajan laskelma merkitsee sitä, että hänelle myönnetään kolmen kuukauden ja yhden päivän määräaika, mikä ei ole EIP:n henkilöstösääntöjen 41a artiklan sanamuodon mukaista.

- 25 Edellä esitetystä seuraa, että 17.5.2024 nostettu kanne on nostettu myöhässä ja että kanne on jätettävä tutkimatta, eikä ensimmäisestä tutkimatta jättämisen perusteesta ole tarpeen lausua.

Oikeudenkäyntikulut

- 26 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.
- 27 Koska kantaja on hävinnyt asian, hän vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja hänet velvoitetaan korvaamaan EIP:n oikeudenkäyntikulut viimeksi mainitun vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto, viiden tuomarin kokoonpano)

on määrännyt seuraavaa:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Christofer Edge vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja hänet velvoitetaan korvaamaan Euroopan investointipankin (EIP) oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 26 päivänä helmikuuta 2026.

V. Di Bucci
kirjaaja

S. Papasavvas
jaoston puheenjohtaja